

ACH

M

A

N

2016

AL

*al ach ach al ma nach
ach man al ach man achach
ach man alalala manalmna
cha cha cha man al ..*

!!! ALMANACH 2016!!!!

Almanach mladé tvorby

mnohdy prvních literárních a výtvarných pokusů
studentů Pekařova gymnázia v Mladé Boleslavi
a studentů partnerského Gymnázia Pezinok

MOJE MALÁ

Google

KLÁRA GOTTVALDOVÁ

? DADAISMUS 21. ST. ?

SETKALI JSTE SE S GOOGLE
POEZIÍ POPRVÉ V MÉM PODÁNÍ ?
NEVADÍ. MOC RÁDA VÁM NA ÚVOD
TÉTO MALE SBÍRKY MODERNÍ
DADAISTICKÉ POEZIE PROZRADÍM,
O CO SE JEDNÁ.

JISTĚ ZNÁTE ONU FUNKCI GOOGLE
VYHLEDAVAČE, KTERÁ VÁM JEŠTĚ PŘED
DOKONČENÍM HLEDANÉHO SLOVA VYTVOŘÍ
JISTOU NABÍDKU NEJČASTĚJI VYHLEDAVANÝCH
VÝRAZŮ.

V ŘÍJNU ROKU 2012 SI TOHOTO POTENCIÁLU
VŠIMLO PÁŘ LIDI V AMERICE A TAK ZALOŽILI
WEB GOOGLE POETICS.

TENTO NÁPAD MĚ NAPROSTO UCHVÁTIL .

DOUFÁM, ŽE NĚJAKÁ Z BÁSNÍ

OSLOVÍ I VÁS .

POKUD NE,
NEVADÍ !

TAKOVÁ UŽ JE POEZIE .

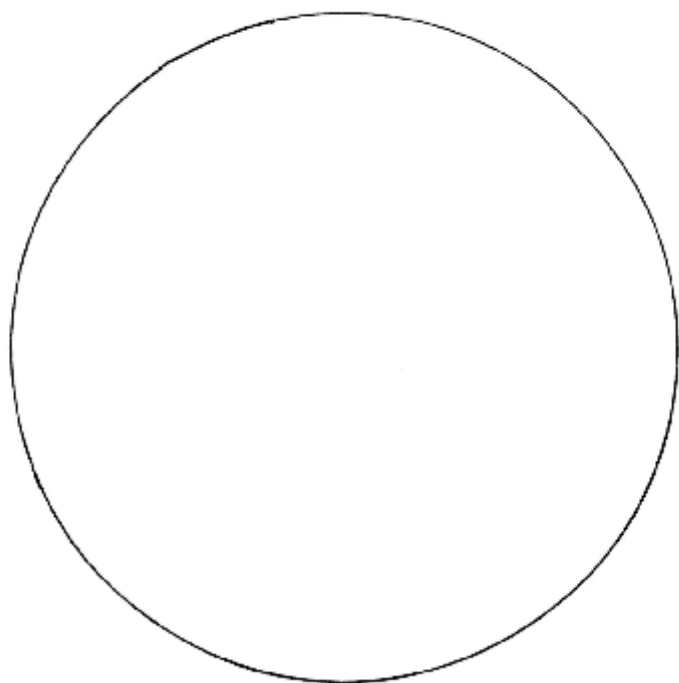
UVIDÍŠ

UVIDÍŠ ZLATÉ PRASÁTKO
UVIDÍŠ AŽ TOMU UVĚŘÍŠ
UVIDÍŠ ZAČ JE TOHO LOKET
UVIDÍŠ ZEMŘEŠ

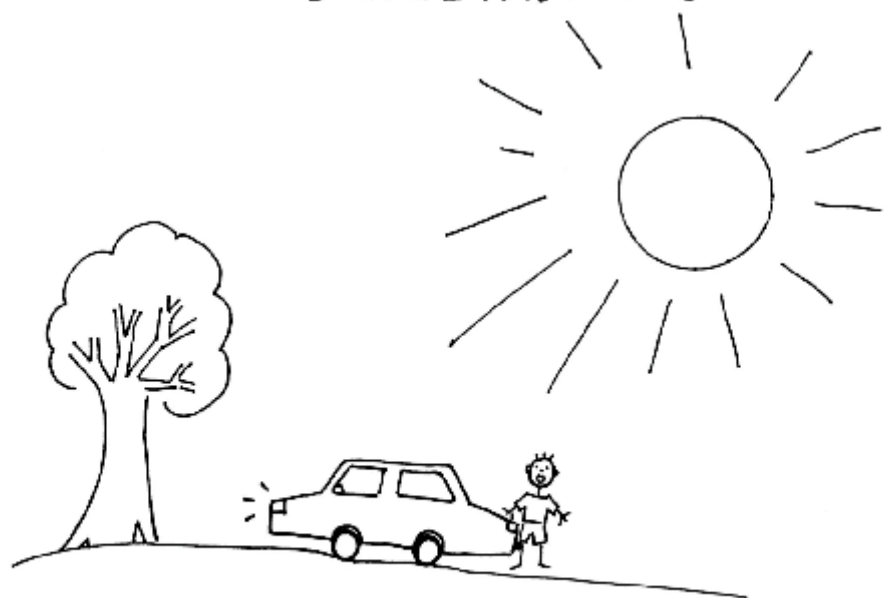
KOLEM

KOLEM SVĚTA
KOLEM DVOU
KOLEM SVĚTA PO OBRATNÍKURAKA
KOLEM DOKOLA

SVÍTÍ

SVÍTÍ KONTROLKA MOTORU
SVÍTÍ KONTROLKA AIRBEGU
SVÍTÍ SLUNCE NAD HLAVOU

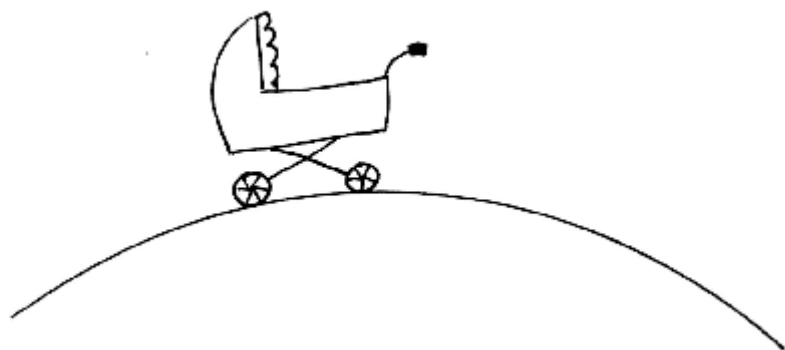
STOJÍM

STOJÍM U DVEŘÍ A KLEPU
STOJÍM SI ZA SVÝM
STOJÍM NA KOLEJÍCH KTERÉ NIKAM NEVEDOU
STOJÍM V DEŠTI

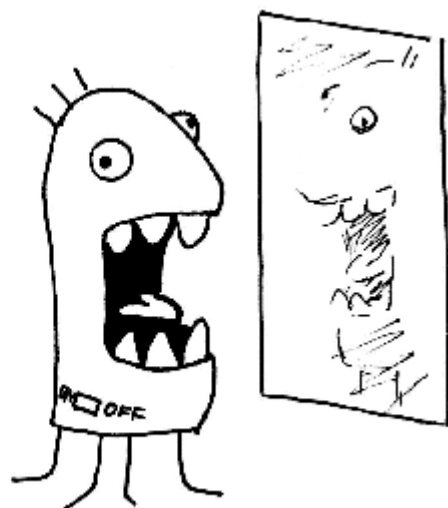
SVĚT

SVĚT JE BÁJEČNÉ MÍSTO
SVĚT JE PLNĚJ BLÁZNŮ
SVĚT JE BÁJEČNÉ MÍSTO K NAROZENÍ
SVĚT JE MALÝ A O NÁHODY TU NENÍ NOUZE

JÁ

JÁ A ROBOT
JÁ A TY
JÁ A MOJE PŘÍŠERA

SE OSTRANOUT PRÁVĚ TUK JAKO
SE COG'S TRUCK KE 4 M
KTERÝ SE JEDNÁ
ZITOU JAKO JINÁ MILENKA

TOU STRON VECHCE
DUSTIT KRÁVÍČEK
PŘESNĚ
TAK LBOUČ SE
CHÁPEC SE

OPROUČ TUKU
LIGTO VĚSTĚT
OJENĚ N OJENĚ

SE NOVĚM
VE PUS SE OD NÍ
OSTRANOUT.....

REPRODUCEM
KISTE SE SVASÍ
REPOTRIVE
JAKO JAKOBY ČIVAVAR

SUĚMU STROMU KTERÝ JAK SE ZDÍ VECHCE SE SUĚHO

Je pátek večer a čekám na nádraží

Jakub Riedl – 2.C

Je pátek večer a čekám na nádraží. Podle jízdních řádů by tu pomalu měl být vlak, na který čekám. Ještě tak dalších deset minut, ušklíbl jsem se. Zaháním nudu a zvědavě si prohlížím další chudáky, kteří tu mrznou v chladné noci společně se mnou. Třu si ramena. Vydechnu teplý vzduch na ledové dlaně.

„Nazdar!“ ozve se přímo u mého ucha. Trhl jsem sebou a téměř upadl na zem. Vedle mě stál můj nejlepší kamarád, David. Právě jsem se vracel z jeho narozeninové oslavy, už je mu sedmnáct let. Odvětil jsem: „Čau, to už to skončilo?“ „Jo, jo,“ odmlčel se David a pak odpověděl, „ale chyběl jsi mi, tak jsem tady!“ dostal jsem přímou ránu do nosu zápachem nápojů, které by asi Davidovi rodiče příliš neschvalovali. „Hele, rád vidím, že si to užíváš!“ zasmál jsem se, „já už ale fakt musím domů“. David zesmutněl: „Ale no ták, pár ulic odsud je skvělá akce, bude to legen-počkej si...“ a začal se hystericky smát, zatímco obtížně vykokařoval, „da-da-dar-dární.“ Pousmál jsem se narážce na jeho velmi oblíbený seriál. Ale rázně jsem odporoval: „Ne, promiň, já už musím.“ David se beze slova otočil a uraženě krácel pryč.

Obrátil jsem se za zvukem příjíždějícího vlaku. Periferním viděním jsem zahlédl, jak David něco sbírá ze země. Zničehonic mi někdo ze zadu chytil ruku. Ztrácím rovnováhu. Padám k zemi. Útočník mě drží v páce. Nemůžu se zvednout. Ucítil jsem podivný tlak okolo své ruky, jako kdyby se stala obětí škrtícího hada. V předloktí jsem ucítil píchnutí jako od včely. Zrychlil se mi tep. Tlak přestal a já se prudce otočil, abych čelil svému protivníkovi.

Přede mnou stála postava tvořená temným kouřem. Kde měly být oči, byly díry žhnoucí červeným plamenem. Zavál vítr. Postava zmizela. Ticho. Rozhlížel jsem se. Jediný zvuk a jediný pohyb ve formě větru mě děsil víc a víc. Lampa, osvětlující noční prostředí, začala poblíkávat. Nikde nikdo nebyl a zdálo se, že ani nikdy nikdo nebude. Stíny se začaly prodlužovat. Měsíc se zbarvil do ruda. Stáhlo se mi hrdlo. Po noze mi začal lézt obří a chlupatý pavouk. Za ním následovali další. Nekonečný houf chlupatých nožiček vylézající z mého stínu. Z dálky se začal ozývat otravný zvuk pomalu se měnící v hukot otřásající mou hlavou. Chytl jsem se za uši. Zavřel oči a snažil se vlastním křikem přehlušit ten hrozný tón. „Kámo!“ zvuk utichl, „prober se!“ smál se na celé kolo David. Bolela mě hlava. Viděl jsem rozmazaně. Slyšel jsem Davida, ale nespátřil ho. Toužil jsem někoho vidět. Kohokoliv, bezdomovce ohřívající se u ohně, pouliční dámy nabízející své služby. Kohokoliv, jen abych věděl, že po této zemi nechodím sám. Krvavý měsíc se na mě smál. „HEH, HE, HE, HEH...“ Začal jsem se chechtat. Z mého nosu začala téct krev. Rozesmál jsem se ještě víc. Vše bylo vtípné a předurčené jako zdroj mé zábavy.

Zamrkám očima a najednou jako kdybych se probudil ze snu. Spátřil jsem přede mnou klečícího Davida, který v ruce drží prázdnou injekční stříkačku. Vzpomněl jsem si, jak David něco sbíral ze země. „Děláš si ze mě...“ nestihl jsem dořící větu a vrhl se na Davida. „Ty jsi do mě píchl něco, co jsi tu sebral?“ řval jsem, zatímco jsem se ho snažil škrtit. „Jsi normální? Na sto procent teď mám aids, nebo tak něco!“ V dále se ozýval vlak. „Uklidni se!“ snažil se vyhrknout David a odporoval. Začali jsme se převalovat po zemi. Chvilí jsem ležel na zádech já, chvilí můj nejlepší přítel. Asi jsem měl štěstí, ale ten, kdo přepadl přes okraj, byl David.

Čas se zastavil, jako kdyby moje podvědomí chtělo, aby jsem si pamatoval tento okamžik do posledního detailu, navždy. Jak David padal na koleje v den jeho narozenin a v očích měl úlek, jak si uvědomoval, co se stalo. Jedna sekunda. Dvě sekundy. Čas se opět zrychlil. Před obličejem mi prosvítl právě se zastavující vlak. Můj obličej potřísnila teplá tekutina a uši mi probodlo vzdálené praskání kostí mezi koly.

Seděl jsem bez hnutí a to i poté, co dorazily stále se přibližující sirény. „Co se stalo?“ ptali se. Odpovědět jsem nedokázal.

KDYŽ JE ČECH NA CESTÁCH

Blíží se prázdniny a většina českých rodin se chystá na dovolenou. Jo jo, je mi to jasné, zase to Chorvatsko. Skoro si začínám mvslet, že jde o personální unii.

Už se to blíží. Každý člen rodiny má určitou úlohu. Táta, ten musí připravit svého miláčka na dlouhou cestu. Pohodlné obutí, nový ohoz. A abych nezapomněla, své manželce taky na cestu pořídí nové oblečení, jen aby mu ona koupila basu piv. Maminka, ta to má také těžké. Pohlídat tátu, co si vůbec zabalí, připravit děti, uklidit dům – přeci tu teď dlouho nebudou a kdo se chce vracet do nepořádku? – zařídít zalévání kytěk a zahrady, krmení domácích mazlíčků, zajít na manikúru, pedikúru, ke kadeřnici a hlavně to nejdůležitější – navařit. A děti? Jen aby nezapomněly tuhle a ještě támhleto hračku.

Náskládat hromadu do auta a může se vyrazit. Ale! Skandál. Co teď? Basy piva se tam nemají šanci vejít. Maminka totiž bere minimálně dva kufrы jídla s sebou – prý přeci nebudeme utrácet, že? Začíná hádka. Kdo s koho? Po diskusi přichází řešení – maminka si hold musí dát basu pod nohy! Hurá už se jede.

Kdesi opodál dojde k dalšímu sporu mezi manželi. Tatínek totiž zabloudiv. Ztrácí svou mužnost a jde se tedy zeptat. Posunky pochopí, co dál a znovu se jede. Po nekončící cestě se dorazilo na místo určení. „Prší,“ křičí děti. A jéje, to bude dovolená. Hraní na pokoji už každého přestává bavit. Po třech dnech je zase krásné počasí. A jde se na výlet, nějaký kostel nám byl doporučen. A zase! Ztratili jsme se. „Prosím vás, kudy se jde k tomuhle kostelu?“ ptá se tatínek. Paní, soudě podle pohledu, nerozumí – není se čemu divit. Tatínek, pokoušeje se znovu vysvětlit: „Ku-dy-se-jde-ke-kos-te-lu?“ Ona se jen zvláštním pohledem podívá a radši odchází. Další den se jde k moři. Nikde žádný ukazatel. Zeptáme se v hotelu: „Jak se jde k moři?“ „I don't understand,“ řekl recepční a pokračoval: „Do you speak English?“ „Ale prosimtě, ingliš, k mo-ří jak se jde?“ Tatínek, po neúspěšném rozhovoru, cholericky zavěhl a jdeme i bez rady. Mamince ihned naskočí, že měla vzít jídlo na celý den a proč radši nejeli na Mácháč! Kousek jsme si zašli, ale nakonec jsme dorazili. Jak se to říká, je to sice dál, ale zato horší cesta. Poslední den se jde na trhy koupit nějaké ty suvenýry, které každého taak potěší. A zase to začíná „Ko-li-k-to-sto-jí?“ Ten nemilosrdný pohled. Po týdnu to člověk už celkem vzdává. Unavení a plní zážitků.

Doma je doma. Možná už by někomu mohlo dojít po každoročně opakované dovolené, že i když budete mluvit po slabikách, ale česky, nikdo vám v cizině nebude ro-zu-mět. Nebo se alespoň naučte nejdůležitější fráze. Snaha se cení. Nebo radši jeďte na Mácháč.

Michaela Škodová – 3.B

Ilustrátor: Kateřina Řeháková – 1.B

Hluchý tapír

Bruno Kallup – 5.0

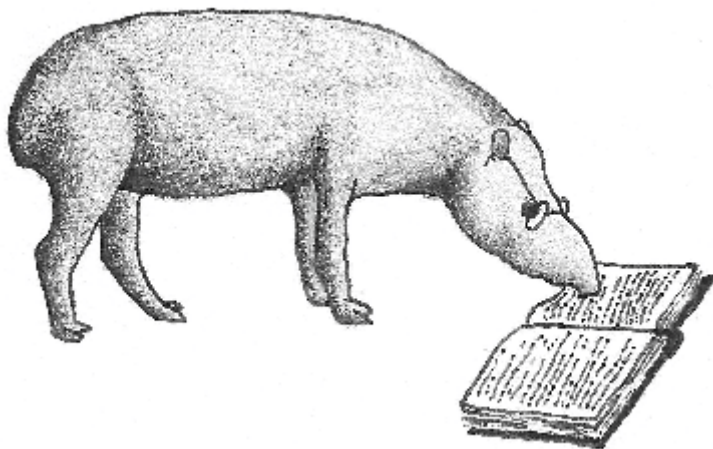
Širým světem šel
jeden hluchý tapír,
potřeboval papír,
vždy když něco chtěl.

Znakovou řeč neumí,
přesto se vždy domluví.
Papír zkrátka tapíru
je ušitý na míru.

Ba ani pro mír tapír papír nedá,
musel by to býti leda
poslední jeho čin.
Papír je kouzelný džin!

Jdu tam,
jdeš tam,
jdeme spolu.
Špolu dáme více góů.

Papíre, jsi mými ústy.
Bez Tebe bych nebyl hustý.
Špolu baby lovíme.
Tak co, pár slov hodíme?

Ilustrátor: Bruno Kallup – 5.0

Kokoř

Kateřina Kavanová – 3.O

Kokoř byl obrovský tvor, napůl lev a napůl krokodýl. Zrodil se v lesích kolem řeky Pšovky. Bylo to před mnoha a mnoha lety.

Tehdy v lesích žili jak lvi, tak krokodýli. Poměrně dobře spolu vycházeli. Jednoho dne objevili jezírko s úplně průzračnou a třpytící se vodou. Nikdo k němu neměl důvěru, kromě krokodýla Korla a lva Prokoře. Ti se tam jako jediní vykoukali, a jelikož do vody vlezli společně, jejich těla se spojila a duše se ztratily v jezírku. Od těch dob se po lese potuloval obrovitý netvor bez duše zvaný Korel a Prokoř – Kokoř. Ostatní lvi a krokodýli se ho tak báli, že utekli až do jiných světadílů.

Po čase se jeden rytíř rozhodl postavit si uprostřed lesů hrad. Jelikož byl hrad na kopci uprostřed temných hvozdů, rytíř si tam pořídil velkého psa, aby hlídal. Ten pes byl velmi milý a poslušný. Jednoho dne jel rytíř se psem na lov. Pes se rozběhl, aby páníčkovi donesl jeho úlovek. Bohužel pro něj, narazil na Kokoře. Ten byl úplně vyhladovělý, a proto psa sežral a psova duše se převtělila do Kokoře. Ten popadl kořist a odnesl ji rytířovi, jenž se vyděsil a utekl na hrad. Když však viděl, že Kokoř už dva dny čeká před branou, aby páníčkovi předal to, co ulovil, rozhodl se, že ho pustí dál. A tak Kokoř žil na hradě a chránil ho před všemi možnými nepřáteli. Svou práci dělal tak dobře, že po něm hrad pojmenovali, jen škoda, že název zkomolili. A když jeho pán umřel, Kokoř zkameněl a od té doby sedí na nádvoří, vždy v noci se toulá po hradbách a někdy se i dojde vykoupat do kouzelné tůně.

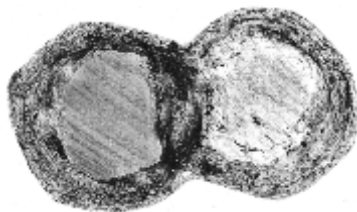
Ivan Sitař – 1.B

Ironie bytí

Dominik Šlechta – 4.C

Vidíme lidi - okolo nás plující,
vidíme davy, ženoucí se za přeludem,
vidíme tváře - oči plačící,
vidíme boje, s tím všemocným osudem.
Vidíme naše bratry - v utrpení tonoucí,
všechny vidáme je jednou, zas - a znova,
vidíme děti - po soucitu toužící,
však vždy jen - planá slova.

Jedni sobě z peněz - duchnu hotoví,
v postelích zlatých klidně spíce,
druzí ni na pryčně - ustavičně hladoví,
uzříme pak jejich, propadlé ty líce.
Ni vodu - ni chléb - ni šaty drahé nemají,
všichni druzí lamentují zas a znova,
a přec když padá hvězda - chudákovi dech se zatají,
však vždy jen - planá slova.

Zlomeni pod tíhou našich pravidel,
světelnou rychlostí hnán - pokrok technický,
sníce o stavbě hvězdných plavidel,
v koutě temném, zaprášen - onen kodex etický.
Srdce, tradice, či zákon - které z nich to jest,
jež tak nezištně nám radí, jak ruku svírat v pěst,
řeči o morálce pronášeny zas a znova,
však vždy jen - planá slova.

Každý moci, peněz - hledí hlavně,
o životě bez rozdílu se mluví zas a znova,
o jednotě, o pomoci řeční se tak slavně
však vždy jen - planá slova.

Ilustrátor: Adéla Zuzáková – 1.C

Ženy svázané náboženstvím

Ondřej Toužimský – 4.A

Jsou ženy opravdu svázané náboženstvím? Rád bych se na toto téma podíval možná z trochu jiného úhlu pohledu, a to hlavně z pohledu judaismu. Křesťanství, buddhismus a především islám, v kterém jsou ženy opravdu často terčem násilí, zmiňovat ve své úvaze nebudu.

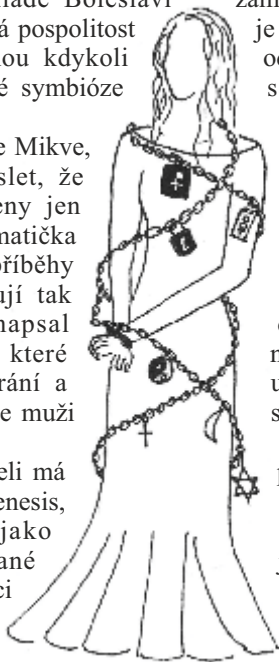
Od vesměs neškodných vtipů a urážek na Židy, které kolovaly mezi mými vrstevníky, se po zhlédnutí divadelní hry Mikve rozrostly tak, že by si člověk o osobu židovského původu (hlavně mužského pohlaví) neopřel kolo. Je to opravdu to, co akce Dny Izraele v Mladé Boleslavi zamýšlela? Na úvod si musíme říct, že zdaleka ne celá izraelská pospolitost v této společnosti mohou kdykoli desítky let ve vzájemné symbióze či ateisté.

Vraťme se ale ke hře Mikve, část diváků musí myslet, že fanatiků, beroucích ženy jen chovají. Izraelská dramatička vybírala do své hry příběhy některé z nich vyskytují tak podobné jako bych napsal na ženách v Čechách, které případy znásilnění, týrání a každý rok na Velikonoce muži pohlaví.

Většina mužů v Izraeli má také dokládá pasáž z Genesis, Jahve) stvořil ženu jako v Izraeli nejsou vnímané pravdou, že některé věci nejsou.

Samozřejmě, že pohledu zvláštní, ženy musí plnit různá, z našeho pravidla, ale to přece muži také. Navíc výše již zmíněná mikve není pro ženy jen každoměsíční povinnost. Je to pro ně i jakási duchovní očista, což společnost, ve které žijeme, nemůže pochopit.

Závěrem bych rád řekl naší, jak mnozí tak rádi zmiňují, ateisticky svobodné zemi, jestli to náhodou nejsme my, kdo jsou svázáni. Možná ne náboženskými zvyky, ale co náš konzumní způsob života, to nás nesvazuje? Naše snaha stoupat po společenském žebříčku, vybírat si oblečení podle aktuální módy, život na sociální síti, stálý strach o budoucnost a kdo ví co ještě. Ženy v židovské komunitě asi nemají jednoduchý život, ale jsou opravdu o tolik nešťastnější než ženy v kultuře naší?

po jejímž představení si nemalá Izrael je plný náboženských jako majetek a také se k nim tak Hadar Galron samozřejmě pravdivé, ale pochybuji, že se často, jak hra naznačuje. Je to divadelní hru o násilí páchaném není nemalé, dal bych tam nejhorší ubližování a ukončil to tím, že se sejdou a baví se tím, že bijí něžné

přítom ženy ve velké úctě, což kde se píše, že Bůh (neboli pomoc muži jemu rovnou. Ženy jako méněcenné, i když je oproti mužům jim dovoleny

ženy musí plnit různá, z našeho pravidla, ale to přece muži také.

Ilustrátor: Klára Gottvaldová – 2.A

Ženy svázané náboženstvím

Tereza Tábořská – 4.C

Smysl našich činů a celé existence je úzce spojen s filozofií náboženství. Veškeré lidské chápání reality často pramení z knih, jako je Bible, Tóra nebo Korán. Jiní lidé se inspiřují Buddhovými kroky nebo se snaží pochopit svět dle svých úvah. Každý v něco věří, ale víra a náboženství jsou dva rozdílné pojmy. Víra je svobodná, individuální a silná. Náboženství není příliš svobodné, je kolektivní a mocné. Nařizuje nám jak se chovat, co dělat a kým být. Dosazuje nás do rolí a my se je pokoušíme hrát. Ale co když ty role přinášejí až moc velké oběti? Je vůbec nějaká naději jim čelit?

Narodím se jako žena do světa s mužskou nadvládou. Nebudu znát nic jiného než komunitu kolem sebe. Při dospívání vidím své nicotné možnosti. Uvědomím si, že za sebe nerozhoduji. Nemohu dělat to, co mne naplňuje. Muž mi je vybrán a já musím jednou měsíčně navštěvovat obřadní lázeň, abych pro něj byla čistá. Můj manžel rozhoduje o mém těhotenství. Co tedy mohu já? Mám můj život jiný smysl než rodit děti nebo vždy stát po boku svého manžela? Nevím, jak dlouho to ještě můžu snášet. Postavit se proti tomu je riskantní. Označí mne za vzpurnou ženu a ztratím celý svůj život.

Já jsem se však rovnováha mezi postavením. Vždy budoucnosti. Nikdy Nikomu nepatřím a svůj protějšek. Kolik sama. Nemusím náboženství. Nejsem komunity. Neznám Miluji svůj život, jelikož sebe.

Mohou mít tyto společného? Dvě ženy, spousta rozdílů. Jedna chodící dělohy a té roli nepřidělil. Tyto ženy vzdálené. Hadar Galron světy propojila. Její dílo Mikve

terez, který my jen těžko pochopíme. Osudy žen, promítající se v pozadí jejich komunit, se konečně dostávají do popředí. Nemůže to být dále přehlíženo. Je to bitva za světovou svobodu. Všichni bychom měli povstat a začít bojovat, jelikož každý z nás nese určitou míru zodpovědnosti za světové dění.

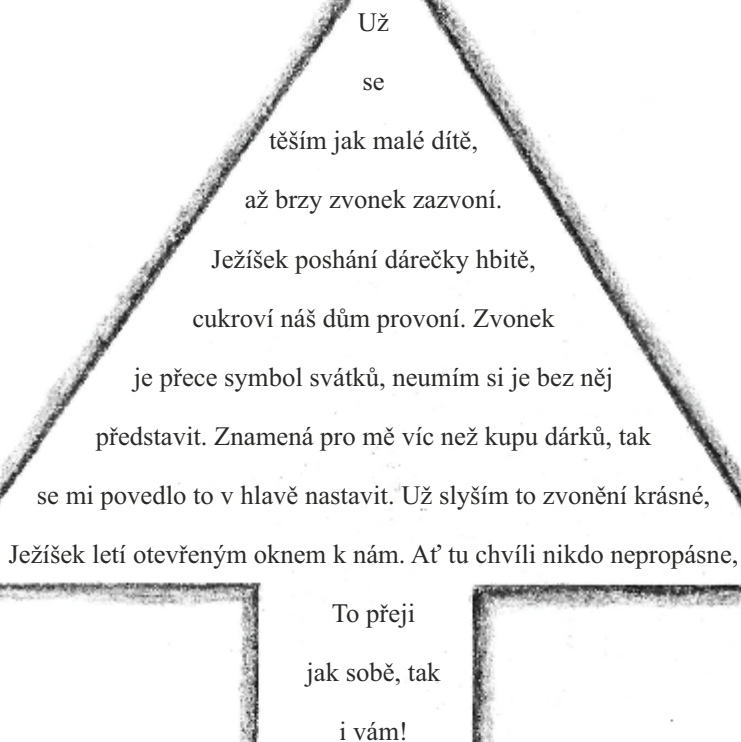

narodila do světa, kde vládne mužským a ženským jsem rozhodovala o své jsem nežádala o svolení. mohu si svobodně vybrat porodím děti, určuji vyznávat žádné členem žádné omezenost. ho žiji sama za

životy něco dva světy a žena hraje roli druhé nikdo jsou si tak však tyto dva zobrazuje svět,

Ilustrátor: Adéla Najmanová – 2.A

Zvonek
Jakub Novák – 2.A

Už
se
těším jak malé dítě,
až brzy zvonek zazvoní.
Ježíšek poshání dárečky hbitě,
cukroví náš dům provoní. Zvonek
je přece symbol svátků, neumím si je bez něj
představit. Znamená pro mě víc než kupu dárků, tak
se mi povedlo to v hlavě nastavit. Už slyším to zvonění krásné,
Ježíšek letí otevřeným oknem k nám. Ať tu chvíli nikdo nepropásne,
To přeji
jak sobě, tak
i vám!

Ilustrátor: Matěj Kaska – 3.O

NEJVĚRNĚJŠÍ PŘÍTEL

Zuzana Koulová – 3.B

Asi jsem si právě uvědomila, že jsem ve vztahu. A to vám povídám, ne v ledajakém. Budete mě mít asi za blázna, když vám teď řeknu, že v podstatě chodím se svým telefonem. Jo, chodím se svým telefonem. Ale hádejte co, vy taky. A já vám to dokážu. Takže vítejte v mém vztahu.

Fáze 1 – Zlomené srdce: Všechno to začalo, když jsem se dostala z předchozího příšerného vztahu s bývalým telefonem. Vůbec už mě neposlouchal, ignoroval mě a dělal si, co chtěl. Nikdy neuspokojil moje potřeby a bylo to jako chodit s cihlou. Musela jsem to ukončit. Ale teď mám v srdci obrovskou ránu, kterou musím zaplnit. A právě v tenhle okamžik přichází na scénu ta nová krásná věc. Zahlédla jsem ho a byla to láska na první pohled. Což nás dostává do další fáze.

Ilustrátor:

Alena Buchtová – 2.A

Fáze 2 – Sledování: Takže co teď? Sedím u počítače a prohlížím si fotky nového objevu, protože je prostě tak perfektní. Potřebuju o něm vědět naprosto všechno. Do nového vztahu se totiž dvakrát nehru, po tom katastrofálním rozchodu. Nechci další zklamání. Takže se na něj ptám svých kamarádek. Je rychlý? Je dost velký? Přijde vám fajn? Následuje chvíle, kdy se definitivně rozhodnu, že ten telefon chci a už mě nic nezastaví.

Fáze 3 – Náš první společný den: Vezmu ho domů, do svého pokoje. Jenom já a můj telefon. Otevírám jeho krabičku velmi pomalu, protože vím, že je nový a křehký. Pro jistotu ti nechám ochrannou fólii, aby se ti nic nemohlo stát, miláčku. A nechci znít sprostě, ale dnes večer prozkoumám všechny tvoje funkce.

Fáze 4 – Líbánky: „Jsme spolu tak šťastní. Poslouchá všechno, co říkám. Kupuji mu parádní nové oblečení. Budeme spolu navždycky.“ řekl každý člověk ve vztahu, dokud nenarazil na další fázi.

Fáze 5 – Skutečnost: Tvůj pěkný vzhled už mi prostě nestačí. Potřebuju víc. Jo, vypadáš vážně dobře, ale už jsem si na tebe zvykla. Už pro mě neděláš nic mimořádného. Potřebuju prostor. Budu muset udělat něco epochálního. Sundám ti fólii. No a teď, když víš, že už mě tolik nepřitahuješ, přichází šestá fáze.

Fáze 6 – Zanedbávání: Beru tě jako samozřejmost. Chodím ven s kamarády a nechávám tě doma, protože se o tebe nechci starat. Padáš mi na zem nebo tě sama v rozčilení někam odhodím. Z toho důvodu nefunguješ, jak máš a zasekáváš se. Když přijdu domů, už jsi moc unavený a hned usneš. Chci se rozejít. Nerada to říkám, ale zasloužím si lepší.

Fáze 7 – Pápá: Víím, že jsme toho spolu hodně prožili, ale promiň, už mám někoho jiného. Není to sebou, je to mnou. Prostě toho chci moc a nechci ti dál ubližovat. Budeme se muset rozloučit, ale vždycky budeš můj nejvěrnější přítel.

Sucho

Anh Vu Quynh – 4.A

To sucho bylo nejhorší,
když vše, co jsme vypěstovali,
zemřelo žízní.

Byly to měsíce a měsíce,
den za dnem.

Ta myšlenka se mi stále mihla v hlavě,
jako hvězdy na hladině.

Cítila jsem sucho v hrdle,
ale voda nikde.

I motýli a ptáci odletěli,
zbyl jen prach a písek.

Květiny byly tak křehké,
že pouhý dotyk by je proměnil v saze.

Čekala jsem na déšť,
který by všechnu bolest a smutek
mohl odnést.

Nechala jsem si udělat díru do střechy,
aby můj dům zaplavila voda.

Ale voda nikde...

Svésila jsem hlavu.
Prohrála jsem válku.
Zčernalo i nebe
a objevila se dokonalá bouře.

Ta bouře hřměla tak hlasitě,
že mé myšlenky byly najednou nicotné.

A najednou,
z černého nebe začaly padat velké kapky.
Kapky naděje,
které odnesly vše zničené a spálené.

Pršelo,
a já konečně mohla dýchat.

A ráno byly stopy šedi
odneseny.

A já konečně mohla dýchat.

Magdaléna Maříková – 2.O

Rodiče

Anh Vu Quynh – 4.A

Milí Rodiče,
píši Vám od srdce.
Kdybych mohla,
použila bych všechny své slzy
jako slova.

Ano, vše, co jste odpracovali,
jste mi dali.
Ale není všechno zlato, co se třpytí.
Raději bych vyměnila všechno to ryzí zlato
za trochu ryzí lásky.

Vím, že mé slzy nikdy nebudou vyslyšeny,
proto je všechny přenesu na papír.

Nezlobím se,
nehněvám se.
Ale nechápu to.

Moc si Vás vážím, miluji a ctím,
ale jednu věc nikdy nepochopím.
Vaše výčitky na mé nedostatky.
Kéž bych byla lepším dítětem,
synem,
kterého jste si tolik přáli.

Vše, co dělám,
je pro Vás.

Proč nejste aspoň z polovičky spokojení?

Kolik snahy a síly mám ze sebe dostat?

Kdo si myslíte, že jste?

Rodiče?

Myslíte si, že stačí přivést na svět dítě,

a můžete si říkat rodiče?

A tím Vaše práce končí?

Michaela Opltová – 1.C

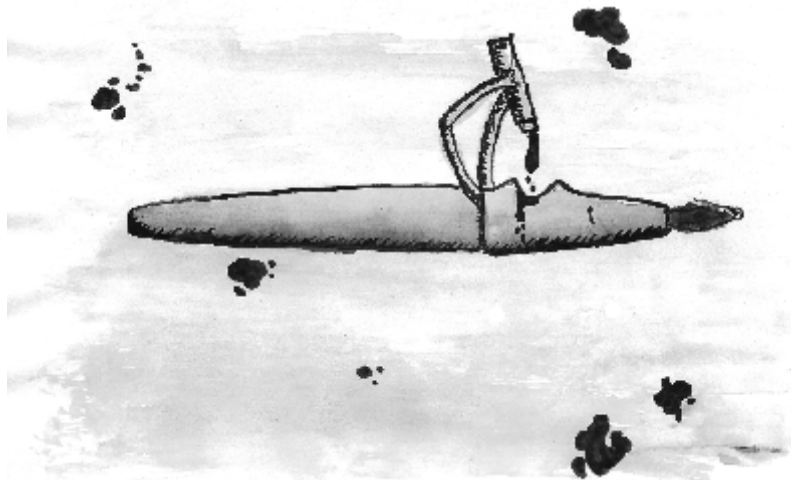
Pero

Kateřina Kavanová – 3.O

Mil deniku! A zase je tu pondel. Po vikendu proleženm v penále jsem si konen zase zapsalo.

Konen jsem bylo ve škole. A už jsem citilo, jak se to bli. Zvonilo, tak jsem si nečte zkontrolovalo, jestli mm něco v bombice, a mohlo se zat! První hodina byla celkem dobr, jenom jsem opisovalo z tabule. Další hodinu byl test, ale probíhal celkem pijemn, jelikož jsem mlo pauzu a písemku za m napsala propiska. Díky bohu, byla pln vyerpan a bltko jakbysmet. Zase se naparovalo, že je nejduleit v celém penlu. Jsem opravdu velmi rado, že můj parak je zmizk. Poté se hlavn kreslilo, avšak dostalo se mi t ctí, že jsem mohlo vykres podepsat zezadu. Jsem na sebe moc pyn! Hodina, co následovala, byla katastrofck! Majitel ven něco nechápal, a co se mnou napsal, hned zase zmizkoval ostošest. A pak už ani neměl silu si v ruce stále měnit psací potreby, tak se mnou škrta! A to už byl vrchol! Muselo jsem si potom vycucat trochu inkoustu z bombičky. Zmizk m ale pokáral, že bych toho mlo nechat, že už to moje pití inkoustu došlo moc daleko a mlo bych se léčit. J vím, že má pravdu, ale mm přece stran stresující prc. Po rad se musím hlídat, abych neudělalo kaku, jinak poletm do koe. Guma mi řekla, že když sptm neprestanu, hod m do koe stejn, takže to je jedno. O další hodině jsem se znechutilo samo sobě. Tch chyb, co se mnou bylo napsáno! Ds a hrůza. A aby toho nebylo mlo, tak jsem si tajn v koutku penlu vypilo další bombiku. Naštěstí jsem přesvědčilo zmizk, aby to smyl, a opravily jsme to. Zbytek dne jsem strávilo s ostatními v penlu. Sice máme domácí kol, ale majitel se zejm rozhodnul, že se to stáhne další den o přestávce.

Dneska isme napsali 311 slov. Tak snad zítra trhneme rekord.

Vojtěch Hbl – 1.C

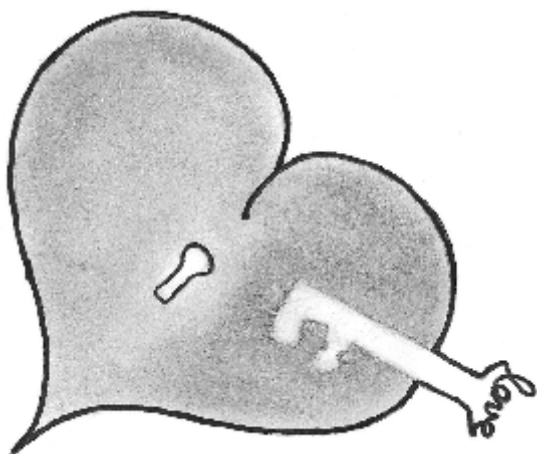
Klíč k srdci

Andrea Krajičková – 2.A

Ztratil jsi od mého srdce
klíč, Tvá láska již je dávno pryč.

Já si svůj klíč schovávám-
já tě stále ráda mám.

Vždy když zavřu
oči své,
vzpo-
menu
si na
Tebe.
Věřím,
že se
jednou potkáme
a klíče k
srdcím si
znovu předáme.

Ilustrátor: Zuzana Kalíková – 5.O

ode to storm

this drought has been so bad and
god i forgot how rain felt on my skin
how did the air smell during the storm
thank you thank you for this
i did not know how much longer i could remain strong
but this feels like my roots were watered at last and i will bloom
i will bloom

untitled

i am falling
i am falling for
myself, my body, my mind.
why did it take me so long to see
what never ending universe
i hold in myself in this body?
i see constellations in places you couldn't
even see the stars.

summer '15

i've grown big
i've grown strong
i am better than i thought;
i didn't know i was made up of
goodness and light
and golden summertime

another universe

in another universe my eyes are not greyishly green and cold like pebbles on the
bottom of the river and in another one i am a nice, kind girl who doesn't hung up on
you and in another one we danced slowly on the empty road, unseen, unheard. in
another universe you could be the one for me.

what it means to be brave

to boldly go
into the light
into the light

july

all these warm evenings dripping with honey;
i wake up alone and go to sleep alone.
my hands no longer shake.
love i let you go love i let you go love i let you go

august

sweaty thighs and bruised knees,
we carry on up, up the hill
where nothing awaits us.
i wonder if i'll ever be alright.

september

i've seen thirteen falling stars tonight and,
i must confess,
while watching them i was whispering to the stars
how happy i am, god bless.

october

what do you know about grief-
there's nothing poetic about it.
no going around it.
everything revolves around it.
just pain.
and i keep having visions of me on my knees;
no more space for pride. for dignity.
just pain.

november

i am pure light
i am becoming bolder and careless and
i have still so much laughter hidden inside me
for worse times to come

december

no love no pain /
no fears no strain /
no dreams no gain

january

hold me closer
hold me fast
soon it will all be just our past
i wish it would last
but time is cruel, unjust
memories are haunting me already,
even though your heat is still steady

february

i promised myself to be strong
to always choose adventure
to always choose warmth
to always choose happiness,
but god, i don't remember being so tired it hurt

march

these visions of my future
of all what awaits me
of all i've lost
of all i will lose

leave me sick
suffocating
and on my knees i pray,
let there be light,
light, once and for all

vibrant lights, deep golden shine of luxury,
dance floor covered with confetti spiralling
towards me, passing smiles, quiet glory,
my hips moving, wicked pure and
hand on my arm, one or two;
weary eyes glistening in the dark, listen -
we all came to have fun and forget our deeds;
so let us all do what we please.

//

broken voice, wisps of smoke lingering in the air,
everything seems clear, but in slow motion
i watch my fingers shake as blood drops on the filthy,
glass-covered floor - the aftermath.
cold 3 am winter air, a boy with aquiline nose asks me
to sit next to him on the stairs, and i do,
with my heels still on and messed up hair.
familiar faces passing by give me surprised looks,
but i don't give a damn anymore about anything.

//

she's changed, no - he has changed her, for better.
she didn't drink that night, she hugged him tight as they danced
slowly, focusing on each other's warmth.
and i've never seen her happier. they were meant to be.
i stood on the other side of the room and wondered how that feels -
to love so deeply without fears -
and suddenly she looked me straight in the eyes;
i turned away, feeling ashamed for ever doubting her.

Burky, ano či ne ve školách, zdravotnictví...?

Patricie Lengyelová – 4.B

To je sice jedna z méně závažných otázek týkající se islámských zemí a jejich asimilace do Evropy, avšak můžeme často vidět protesty i na toto téma v diskuzích stránek internetových deníků od lidí naprosto vyděšených z nynější uprchlické krize.

Jsem si jistá tím, že náš svět, naše západní mentalita a náš způsob života je diametrálně odlišný od toho islámského, a proto neodvratně dochází ke střetům těchto dvou naprosto rozdílných kultur. Obzvláště v zemi jako je naše, kde cítíme jakousi povinnost bránit naši zemi proti vnějším vlivům (tomu se však nelze příliš divit vzhledem k naší historii). Když už tedy mluvíme o něčem tak banálním jako rozdílech ve vzhledu, je jasné, že žena krácející po českých ulicích v hidžábu či burce vzbudí pozornost v negativním slova smyslu. A nejen v Čechách, ale obecně v „západním světě“ pohlíží lidé na muslimy s obezřetností, snad kromě největších měst, kde žijí lidé nejrůznějších národností.

Zakrývání buď vlasů, nebo rovnou celé hlavy je vštěpováno dívkám islámského světa jako pravidlo, které je součástí Koránu pod jménem parda – víra v to, že dívky a ženy by se měly zahalovat před lidmi jinými, než jsou jejich nejbližší rodinní příslušníci. Řekla bych, že hidžáb je jedna z nejmenších věcí, která islámským ženám vadí (nosí barevné šátky a je to vlastně součást módy), ale kompletní zakrytí obličejů a těla, kdy jsou z ženy vidět pouze její oči, je velmi extrémní a představuji si, že i velmi nepříjemné. Ať už vzhledem k faktu, že podnebí těchto zemí je bez výjimky velmi horké, či k tomu, že je žena viděna jako zboží, které nesmí být spatřeno či slyšeno, což je pro člověka vychovaného v demokratickém státě s volností projevu nemyslitelné.

Když přijde islámská žena do Evropy, pokračuje v nošení hidžábu či jiného pokrytí hlavy – diktují jí to tradice; kdyby se však evropská žena vypravila do islámem ovládaných zemí s odhalenými vlasy, nevydrželo by jí to dlouho. V nejlepším případě by se dočkala slovních útoků.

Jak jsem se dozvěděla na přednášce o Izraeli na naší škole, islám a demokracie jsou dva pojmy, které se naprosto vylučují. Jako zastánkyně demokracie bych řekla, že žena má samozřejmě právo volby, zda nosit pokrytí hlavy v neislámských státech; na druhé straně si však myslím, že člověk se má řídit tradicemi a hodnotami té země, v které pobývá; avšak jak jsem již řekla, podobná tolerance jako je ta naše v islámské komunitě neexistuje.

Díky této rozpolcenosti mých názorů nejsem schopna odpovědět pouze jedním slovem na otázku, zda by se ve volnomyšlenkářské Evropě měla nosit burka. Nezáleží na tom, či je to ve školách či zdravotnictví atd. – ale jako žena, jako zastánkyně lidských práv, jako zastánkyně rovnosti zastávám názor, že samotné burky a ideologie skrývající se za nimi je tak vzdálená mým ideálům, názorům a duchu, v kterém jsem byla vychována, že se samotným nucením ji nosit nesouhlasím. Avšak tato parda je, včetně jiného, hluboko zakořeněná v islámské ideologii, a nemyslím si, že kdokoliv z nás je schopen na tom cokoli změnit.

PODZIM

Na podzim
si stromy vealy, jiné
barvy než jsme znali.
žlutou, červenou a dále, jako
by byly na nějakém balce.
Krásný šat složený z listů,
a tak si můžeš být jistý,
že ho budou mít jen
chvilí. Pak napadne
snížek bílý.
stane
se z
něj
nový
šat, ve
kterém
stromy
půdou spát.

Amatér

Katarína Kováčová – 4.A, Pezinok

Maluješ?

Nechce sa mi ale musím

Šú za to prachy

A štetec je drahý

Ja maľovať neviem

Chce to viac snahy!

Si ešte mladý

Ja maľujem lebo som starý

A starí ľudia sú večne sami

Vieš ako sa platí za čas?

Nudou

Nudou čo je sprevádzaná

Monotónnou hudbou

Ja som starý a tak si ju púšťam z platní

A ty si sebecký a pošetilý

Ty si ju nepúšťaš

Aj keď ju máš stiahnutú v mobile

Na ktorý sa tak rád pozeráš

Ako na peknú ženu

Je to morbidne

Chceš ma uraziť?

Ak si sa urazil

Odíď!

Ak nie maľujme obraz

Náš zrkadlový odraz

Dáme ho tvojej žene

Tvojmu mobilu

Šo slovami od nás

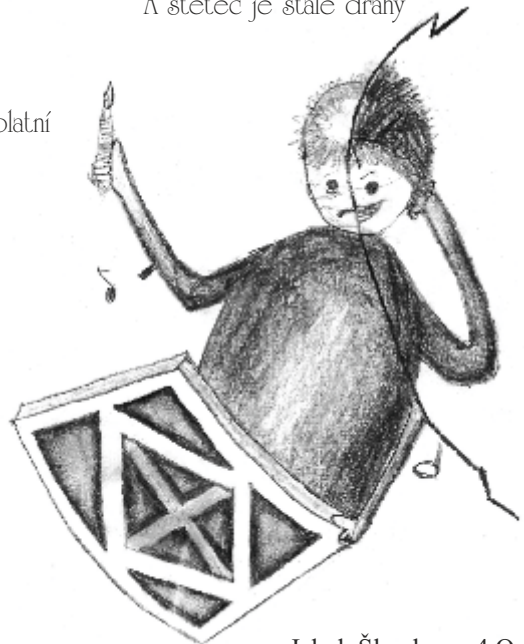
Bude to podraz

Nauč ma maľovať!

Prečo? Si ešte mladý

Šú za to prachy

A štetec je stále drahý

Jakub Šlambor – 4.O

POVIEDKY

Patrik Šimkovič, Pezínok

Šardžia

V ďalekej zemi Talérii, hlboko uprostred zradnej Dahakárskej púšte, ležala malá avšak mocná krajina Šardžia. Vytvorená pred mnohými storočiami desiatimi nomádskymi klanmi vyhnanými z ich domovov garzijskou hordou. Každých desať rokov bol za šamanistického rituálu zvolený nový Rhgan, vodca ľudu, spomedzi vodcov týchto desiatich klanov. Napriek nehostinným podmienkam, znepriateleným Nomádom a vláde nad najväčšou oázou v celej Dahakárskej púšti, sa Šardzii podarilo prežiť až doteraz.

RhganXaryi sedel na svojom pieskocovom tróne, pohľad upretý na zhrbeného mužíka, ktorý na zem vykladal podivuhodné predmety zo svojho zjavne bezodného voza.

„Och, veľký pán! Tento vám páčiť bude, áno, áno. Veľmi páčiť!“ zamumlal si, keď vytiahol masívny štít. „Hľa! Ak veľký pán týmto štítom zatrasie, dážď sám svoj pád ukončí!“ povedal mužík a vrhol na Xaryia bezzubý úškrnok. Jeho šardžiština bola strašná a jeho hlúpe hračky ho začínali nudiť.

„Povedal si mi, že máš niečo, čo mi pomôže zastaviť armádu nomádov, ktorá mi práve teraz doslova búši na brány,“ zavrčal Xaryi. „Avšak ty mi tu strácaš dôležité minúty svojimi čarovnými čačkami! Prestaň so mnou hrať hry, alebo je to snáď to najlepšie, čo dokážeš ponúknuť?“

Mužík sa zatriasol, kvapôčka potu mu stiekla po holej hlave, až kým sa zachytila v jeho hrubom obočí. „Och! Samozrejme, veľký pán musí odpustiť. Ja len myslel, že on záujem mať bude o moje mocné artefakty!“ povedal, jeho ruka zmizla v jeho vreku. „To, čo veľký pán na porazenie bezdomých potrebovať bude, je priamo tu!“ povedal a vytiahol čiernu kriedu. Sálou sa rozoznel smiech Xaryiho mužov.

„Toto má byť nejaký vtip?“ Xaryi precedil pomedzi zuby.

Mužík sa zahľadel na kriedu a vtom vyprskol do smiechu. „Och! Hlúpy ja! Ja zabudol dôležitá ingrediencia!“ povedal a vrhol sa na svoj voz, z neho vylovil starú, zaprášenú knihu a položil ju spolu s kriedou pred Xaryiho.

„Na čo je mi kniha a čierna krieda?“ opýtal sa Xaryi, ale musel uznať, že ho to zaujalo.

„Vidíte, kniha plná tajomstvo! Veľká boh spísal v kniha svoje rituály. Svoje múdrosti!“ vysvetľoval mužík. Xaryi sa na neho uprene zahľadel a vstal. Podišiel ku knihe a zdvihol ju. Jej stránky boli plné hexagramov, textov, obrázkov prazvláštnych rastlín a démonov. S pokrčeným obočím si pomaly knihou listoval, bola napísaná jazykom a písmom, ktoré mu nič nehovorilo.

„Nič z toho nevyčítam,“ povedal.

„Och, to nutné nebyť, veľký pán!“ povedal mužík, mimovoľne si mädlíac ruky. „Ja knihe rozumieť, och áno! Uskutočniť rituál pre veľkého pána. Rituál zavolať veľký boh Š'tharr a on zničiť bezdomých!“

Xaryi si vzdychol a prikývol. „Prečo nie, ukáž čo dokážeš!“ povedal a hodil mu knihu spolu s kriedou.

Mužík si začal knihou listovať, pohmkával si pri tom tichú melódiu. Po chvíli sa mu tvár rozjasnila, až s radosťou zvýskol a začal na zem kriedou kresliť zložitý hexagram. Zatiaľ, čo to robil, celá sála bola v úplnom tichu. Xaryi behal očami od jedného dôstojníka k druhému, niektorí nosili pohľadavé úškľabky a iní sa nedôverčivo mračili. Keď mužík dokončil svoj

hexagram a odstúpil od neho, Xaryi by prisahal, že sa sála ochladila. A hľa, čierna krieda začala kypieť do formy akejsi smoly. Smola sa zhrčila v strede hexagramu a vystúpila do stĺpu. Muži v sále zhlika a Xaryi vykrikol. Smolnému stĺpu narástli končatiny, hlava srozďavenou papuľou a dokonca aj celá róba, ktorej konce tvorili dvanásť dlhých chápadiel. Bytosť na hlave nemala ani jediné oko, ale jej róba nimi bola posiatá. Strašnými očami so šesťuholníkovými zrenicami, každé hľadelo na inú osobu. Bytosť sa uškrnula.

„Mocný Rhgan Xaryi,“ prehovorila dunivým hlasom, ktorý sa nerozľahol len po miestnosti, ale aj v mysli všetkých, čo ho počuli. V sále nastalo hrobové ticho, Xaryi cítil, ako sa mu trasú ruky a keď sa pozrel na mužíka, zistil, že už tam nebol. Bytosť akoby z miestnosti vycicala všetok zvuk, a tak Xaryi len akoby cez hlbokú stenu počul bojový ryk Nomádov, ktorí už vtrhli do vnútorného kruhu mesta.

„Vidím, že máte ozajstne na mále.“ Bytosť sa zachechtala, z jej rozďavenej papule kvapkala čierna smola.

„Čo si?!“ zhíkol Xaryi.

„Čokoľvek, čo len chceš,“ uškrnula sa bytosť, „ničiteľ, alebo liečiteľ. Vojvodca, alebo diplomat. Filozof, alebo hlupák. Priateľ, alebo nepriateľ. Zavolať si ma, a tak som ti k službám. Za adekvátnu cenu, samozrejme.“

„Cenu?“ Xaryi sa zamračil.

„Och, o tom po tom,“ uškrnula sa bytosť. „Počujem, že nepriateľ už vraždí tvoje strážne pred trónnou sieňou. Ako dlho im bude asi trvať, než sem vtrhnú? Päť minút? Desat?“

Xaryiho srdce búšilo ako o závod. Cítil, že jeho koniec sa blížil.

„Tak by to však nemuselo byť, ó veľký Rhgan,“ bytosť povedala, jej hlas sladší než med. „Len mi daj povel a ja ich celú armádu zmetiem z povrchu zemského,“ povedal a naraz sa všetky jeho oči upreli na Xaryiho.

„Veľký Rhgan!“ vykotal Širith, jeho majster Šaman. „Prosím, dajte mi čas. Duchovia nám povedia, čo spraviť.“

„A ako dlho im to bude trvať? Ako dlho, než sa im bude ráčiť?“ bytosť zaburácala. „Nomádi sem vtrhnú skôr, než dokážeš vstúpiť do duchovného sveta.“

Xaryi si vzdychol. „Nie!“ povedal rázne. „Nemôžem nechať moju krajinu padnúť nepriateľovi, nie takto. Ty, bytosť! Čokoľvek si, znič môjho nepriateľa! Dáme ti akékoľvek dary si požiadaš.“ Bytosť sa uškrnula a povedala: „Máš bystrú myseľ, mocný Rhgan.“ Astým sa otočil oproti ťažkým dverám, ktoré ich delili od vykrikujúcich Nomádov a jedným pohybom ruky ich rozmetal na kusy. Sohlušujúcim škrekom vyletel z dverí a priamo na Nomádov. Legenda vraví, že ich výkriky sa dodnes rozliehajú po uliciach mesta Kharašdú, uprostred krajiny ztročenej starým bohom Š'tharrom.

Späť v Čase

„Ak umriem, tak vás budem všetkých strašiť,“ povedal som s úškrnom. Smiech sa rozľahol po zapratanej miestnosti. Bolo ich iba päť. Päť elitných géniov, ktorí dreli dvanásť hodín denne počas takmer dvadsiatich piatich rokov. Ich tvrdá práca sa konečne vyplácala, prístroj na cestu časom bol postavený a plne funkčný. Teraz im už chýbali jedine pokusní kráľci. To pripadlo na mňa.

Peňazí som mal primálo, bol som ochotný zobrať čokoľvek, len aby som prežil. Logicky, Inštitút bol ochotný zaplatiť viac, než dosť na to, aby človek prešiel do skorého dôchodku. Povedať, že požiadavky boli neobyčajné, by bolo slabé slovo. Určitá znalosť histórie – najmä dvanásteho storočia, znalosť angličtiny, herecké schopnosti. Napriek

tomu, že som mnoho z týchto požiadaviek nespĺňal, som sa prihlásil a akosi hrátkou osudu ma vybrali.

A tak som tu stál, ošatený v zelenom kabáte a pančuchách, s dýkou pripnutou k opasku. Pripadal som si hlúpo, najmä v kontraste s vedeckými plášťami, ktoré nosili všetci ostatní. Jeden z nich ku mne pristúpil, bol to ryšavý muž asi v štyridsiatke. V ruke držal ťažkopádny predmet, ktorý pripomínal zátku zo šampanského. Podal mi ho so slovami: „Toto nám pomôže monitorovať ťa. Na spodku je pod prikrývkou červené tlačidlo, použi ho, keď sa budeš potrebovať vrátiť. Dávaj si pozor, aby si ťa nepomýlili s bosorákom.“ Pri poslednej vete sa uškrnul.

„Ale no tak,“ povedal som. „Prečo by si to ľudia mysleli? Veď je úplne normálne, že sa človek len tak niekde objaví pri záblesku zeleného svetla!“

„Pokiaľ sa nemýlime, nič také by sa stať nemalo, toto nie je sci-fi,“ povedal ďalší muž, nízky, s okuliarmi a orlím nosom.

„Ja viem, však iba žartujem. Musím si trochu zlepšiť náladu, nie? Priznajte sa, aká je šanca, že sa niečo strašné pokazí?“

„Na krátke časové vzdialenosti to fungovalo perfektne, s miernou odchýlkou v pozícii dopadu. Najhoršie, čo sa môže stať je, že skončíš uprostred mesta za bieleho dňa.“

„Povzbudzujúce,“ povzdychol som si. „Nuž, nestráčajme čas!“ povedal som s miernou pauzou, kým som očakával reakciu na vtíp. Žiadna sa nedostavila. Zagúľal som očami a vstúpil do cylindrovej konštrukcie. Z polovice bola tvorená kovovými panelmi spojenými koľajou, po ktorej by prechádzali žiariče temnej hmoty. Dohromady ich bolo šesť, každé asi tridsaťpäť centimetrov do výšky a stodvadsaťpäť do dĺžky. Vedci zaujali svoje „bojové pozície,“ navzájom si mrmľali ich vedecké hatlaniny. Žiariče sa začali točiť po obvode cylindra, začul som niekoho odpočítavať.

„5!“

Celá konštrukcia sa začala hegať pod náporom energie, ktorý do nej vstupoval.

„4!“

Cítil som, ako mi vlasy na hlave vstávajú dupkom.

„3!“

Žiariče sa pohybovali tak rýchlo, že som videl len svietiace machule po celom obvode cylindra.

„2!“

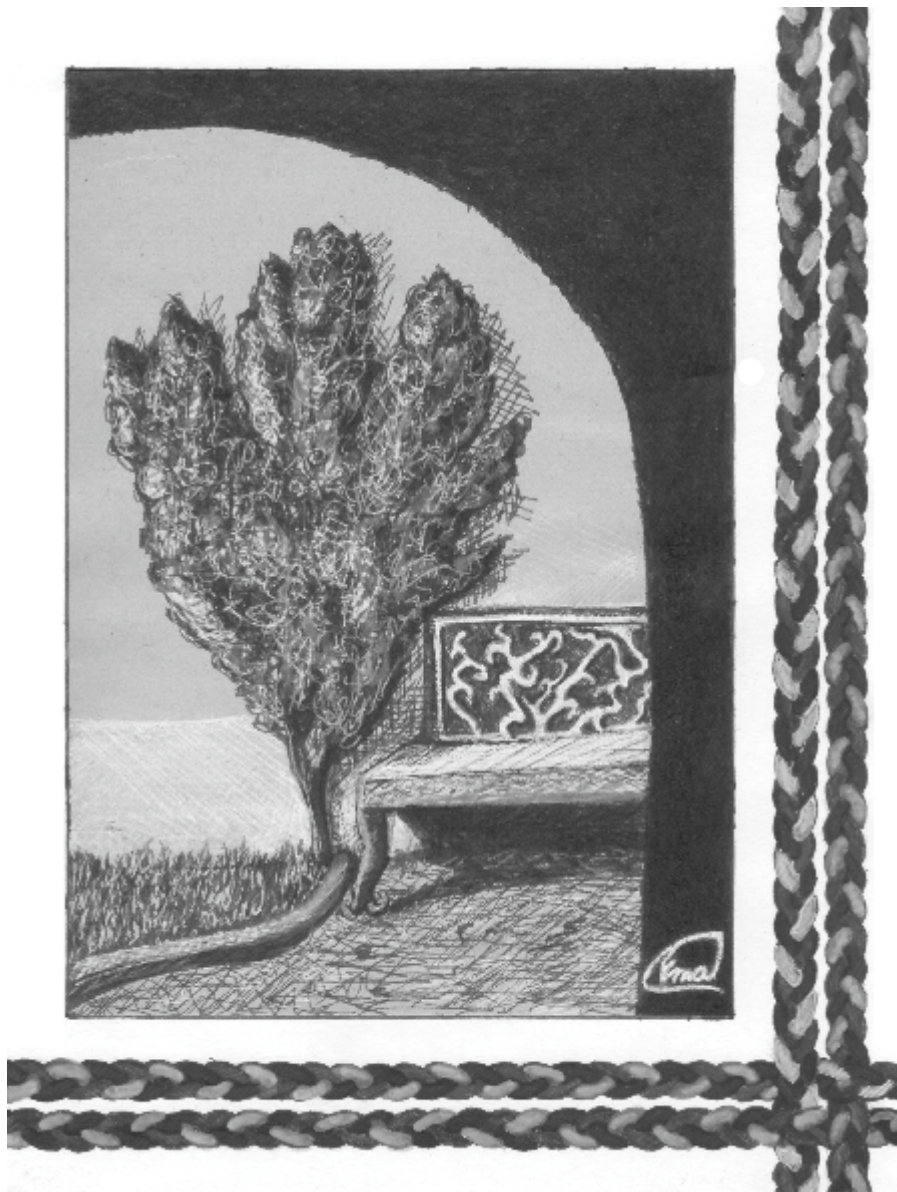
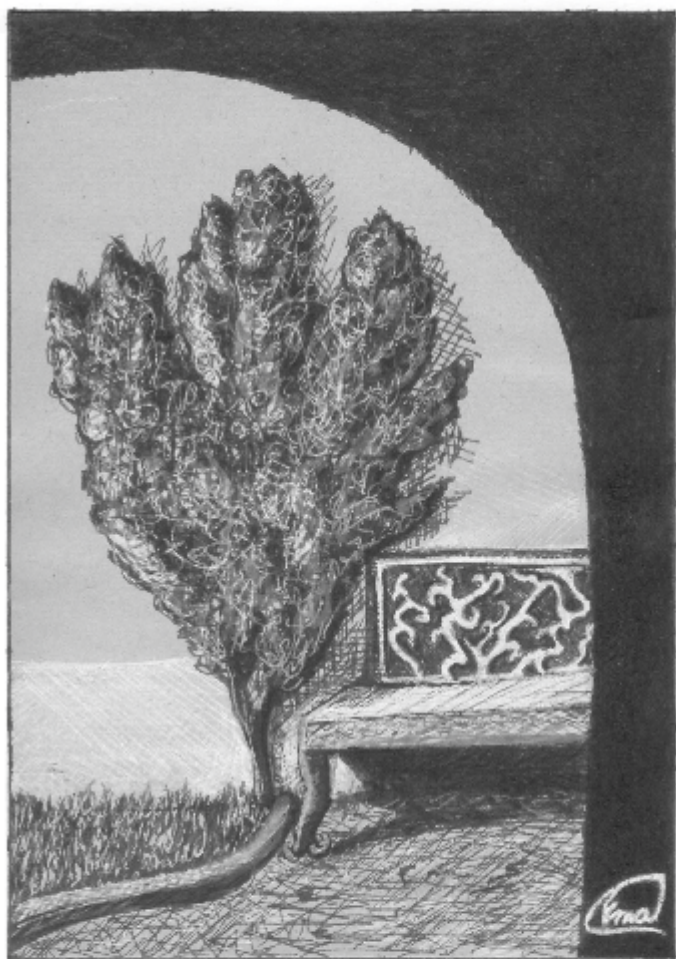
Musel som sa usmiať, do čoho som sa to sakra pustil?!

„1!“

Niečo ma udrelo do brucha a hnalo ma priamo do zadnej časti cylindra, prešiel som cez budovu a von z nej. Celému bloku vypadávala elektrina a vtom zase naskočila. Všetko išlo pospiatky, neustále sa zrýchľujúcim tempom. Videl som, ako sa podo mnou preháňali samotné planéty, dokiaľ to nebola opäť len jedna stála machuľa na čiernom pozadí. Po neuveriteľne dlhých dvoch sekundách sa to opäť spomaľovalo. Planéta Zem sa zase blížila ku mne a strácala sa v diaľke ako prechádzala okolo Slnka, a vtom ma niečo opäť udrelo do chrbta. Výstrelilo ma ako z kanónu a poslalo ma to letom naspäť tam, kde pred tým bol inštitút. Avšak tentokrát chýbala jedna veľmi podstatná súčiastka – samotná planéta Zem. Zovrel mi žalúdok, pretože som si uvedomil tú zásadnú chybu, ktorú urobili. Nezapočítali do ich výpočtov pozíciu planéty v solárnom systéme.

Bola mi zima, strašná, bolestivá zima.

Vtom som sa zobudil, odkopaný, zaliaty studeným potom.

E. Počubayová – 3.B, Pezinok

POPPÓÉZIA

Gregor Danišovič, Pezinok

Takých ešte bude

Nevedel som sa vzdať toho čo si nemala tak rada
no vzdal som sa teba asi tak po stýkrát
už si nezaslúžim tvoju schopnosť mi odpúšťať
poslednýkrát píšem text pri ktorom plačem pre teba

Keď sa obzriem viem že to nebol monotónny vzťah
stále som schopný ťa po tele bozkávať a milovať
zas ti viem darovať moje srdce aj vytrhnuté z hrude
no už je neskoro a to je moc srdcervúce

Bolí to strašne lebo zase cítim v sebe
ten dravý plameň čo nikdy nezhasne
čo horel vždycky jasne no uviazol mi dakde
v tele s citmi jak odkaz vo fľaške

A keď chceš dostať odkaz musíš rozbiť tú fľašku
rozbitý ti teda vylievam tú poslednú kvapku citu
a tento list je ten odkaz- zachovaný zapísaný pre mňa aj teba dôkaz
že som na lásku k tebe vždy kládol veľký dôraz

A tých skladieb o tebe budem stále písať veľa
a tých skladieb o tebe nahrám ešte veľmi veľa
a tých skladieb o tebe vypustím veľa do sveta
a splním to čo si želám staneš sa so mnou navždy nesmrteľná

Aj keď teraz rozbitá no naša láska bude večná
to slovo "navždy" znamená že bude stále veľká
a sorry za tie chvíle keď som bol prepnutý jak telka
bol som a budem tu pre teba a ty si tu BOLA pre mňa

Chcem nech si silná to je to čo si želám
pre teba

POPPÓÉZIA

Gregor Danišovič, Pezinok

Spev

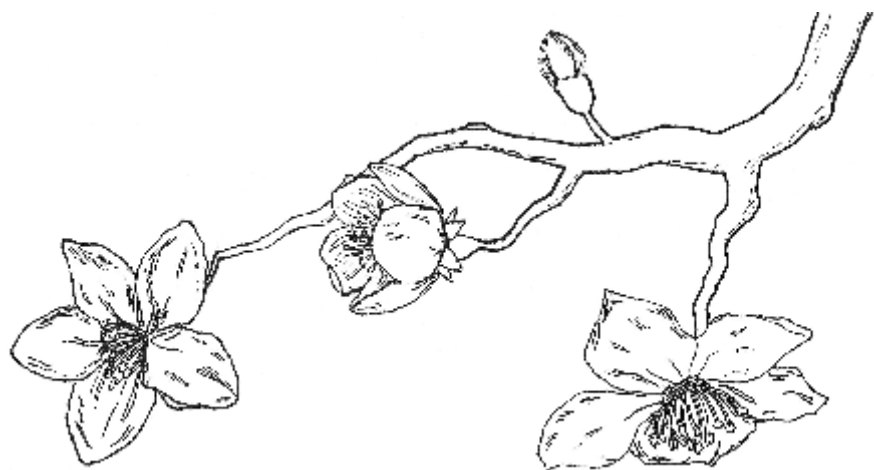
Letíme si spolu tým svetom
tvoríme si pre seba náš vlastný priestor
vždy budeš mať v mojom srdci miesto
ja viem to ty vieš to tak potom prečo takto je to?

Nespálím ten most, nikdy ani za svet
na jednej strane rieky sopečná zem
na druhej kvety krásne
krajšia ako zbojnícky poklad moc ťa túžim objať

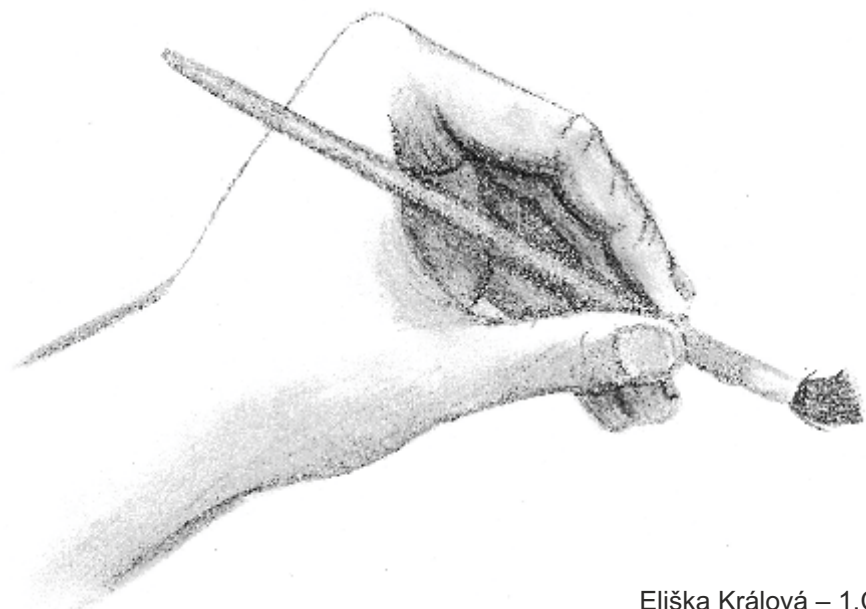
Nesmiem lebo by som cítil tvoju vôňu a tá ma vie fakt dostať
a rozťať ten ľad okolo môjho srdca ktorý tam po konci ostal
posielam ti bozk – bol to krásny rok
no teraz dávaj bacha oboch nás čaká veľký skok

opatruj sa už som sám nemusím sa o teba báť
aj tak mám strach no poznám ťa viem že sa o seba postaráš
leť dobre možnosti máš celé more no už si na ne sama
chcem len aby si dávala bacha

a pozdrav brácha a tvoja mama nech je stále taká krásna
a tvojho papa si vážim najviac zakecám sa s ním hocikedy
tebe vravím iba pá pá

Tereza Nigrínová – 2.A

Eliška Králová – 1.C

POÉZIA NONSENSU

Martin Maroš Monsberger, Dezinok

Nezmyselný týždeň

Pondelok je hrozný,
dáva samé hrozny.

V utorok je GEO,
ja nemám rád delo.

Začala sa streda,
to je hnusná veda.

Štvrtok seje mak,
smutný snehuliak.

Piatok týždeň končí,
sláva príde - skončí.

Šobota je sladká,
medveď ma hladká.

Nedeľa - koniec slávy,
zožrali ma kravy.

Rok-ok-ó

Január je studený,
zamrazuje ozveny.

Február končí zimu,
nemám rád túto hlivu.

Veľká noc v marci,
jedľa ma mravci.

Narcisy v apríli,
padajú motýli.

Teplý máj,
kurací raj.

V júni končí škola,
hurá, hurá, hurá!!!

Júl vyháňa deti,
blázne psy a smeli.

V dolinách teplých lúk,
august má dobrý zvuk.

Škola v septembri začína,
Šodoma Gomora upíria.

Október prináša ovocie,
jabĺčka, knihy a emócie.

November, mám meniny!
Štavajú sa komíny.

December rok končí
a ďalší rok je, či?

Poznám miesto

Petronela Trgňová – 2.C, Pezinok

Poznám miesto kde sa zvláštne veci dejú
Zavrieš oči a v ušiach ti znejú
Šepoty duchov ktorých si vieš predstaviť
Ukrytých v stranách starých kníh

Avšak zazrieť ich je veľa aj pre dvoch
Len v tvojich najdivokejších snoch
Kde sa prebudíš a odhalíš
Že krajina zázrakov je ich skrýš

Poznám miesto kde len málokto sa odváži vstúpiť
Pretože úsmev mačky šklábky dokáže zaslepiť
Každého kto hľadá s očami zavretými
A s úmyslami zajačiami

Možno som Alica či len figúrka na šachovnici
Možno že vlci sú len lovci a vtáci tanečníci
Možno len snívam a všetko je inak
Ale havran vždy príde krákať na miesto
Kde sa niečo začína

Poznám miesto kde bosou nohou dotknúť sa zeme
Je poklad nájdený pocta tebe
Je to krajina zázrakov tvoja myseľ v ktorej duša drieme

Raňajky veslárov

Katarína Kováčová – 4.A, Pezinok

Dievča s pohárom
V spoločnosti ľudí
Zaspáva na hladine
Smäd zhovorčivých žien ju budí

Je príliš mladá
Aby rozumela
Je príliš mladá
Aby od úžasu mrela
Naoko
Jeden druhému otrokom

Muž čo vyzerá ako doktor
Vo dverách potkol sa o svoje ego
Jeho manželka dusí sa
Nákazlivým smiechom
Otrávená hriechom

Veľký muž z nudy
Kričí že sa nudí
Ľudia hovoria pomaly
Dáry akoby sa neznali

Fúzatý muž
Popíja mušt
Neznalý
Kúpe sa dievčaťu v pohári

Gymnázium Dr. Pekaře gratuluje Karlu Herčíkovi k významnému jubileu

Pedagogové, studenti a zaměstnanci Gymnázia Dr. Josefa Pekaře se připojují ke gratulacím známému historikovi Karlu Herčíkovi, který ve středu 9. března oslavil své 80. narozeniny. Jako dlouholetý člen pedagogického sboru naší školy se nesmazatelně zapsal do životů jak studentů, tak také svých kolegů.

Známý historik Karel Herčík se narodil 9. března 1936 v Kolíně. Po skončení 2. světové války se přestěhoval s rodiči – poštovními úředníky do Ústí nad Labem, kde

dokončil základní školní docházku a odmaturoval na Jedenáctileté střední škole.

Vysokoškolská studia absolvoval na Filosoficko-historické fakultě Univerzity Karlovy v Praze v oboru historie-pedagogika a ukončil je promocií v roce 1959. Na několik měsíců nastoupil na místo okresního archiváře v Mladé Boleslavi, poté byl povolán na 22 měsíců do základní vojenské služby. Po návratu pokračoval v práci archiváře

a historika, publikoval v regionálním a odborném tisku.

V Mladé Boleslavi se také oženil a založil rodinu. Jako vedoucí archivu musel nastoupit do KSČ, odkud byl ale po dvou letech vyloučen pro narušení socialistického společenského pořádku a znevážení přátelství k SSSR. Následovalo v roce 1969 i propuštění z práce v archivu. V následujících letech pracoval u Okresního stavebního podniku, poté dalších 10 let pak jako úředník u Středočeských silnic až do začátku roku 1990. Historii se však věnoval dlouhá léta i nadále, i když nikde publikovat nesměl.

Po sametové revoluci dostal nabídku nastoupit do Občanské ho fóra a 30. ledna 1990 byl zvolen předsedou ONV. V prvních volbách na podzim roku 1990 byl zvolen starostou Mladé Boleslavi. V dalších komunálních volbách už kandidovat na starostu nechtěl.

V prosinci 1994 nastoupil jako středoškolský profesor na Gymnázium Dr. Josefa Pekaře. Mezi studenty se na gymnáziu pohyboval do roku 2013.

Je autorem nebo spoluautorem celé řady publikací, které jsou věnovány historii našeho kraje, měst a obcí, památkám, průmyslovým závodům i významným osobnostem. Veřejnost jej zná z řady přednášek, je známým průvodcem na procházkách městem Mladá Boleslav, přispívá svými historickými články často do měsíčníku Boleslavan i jiných tiskovin.

Byl první osobností, které byla Cena statutárního města Mladá Boleslav udělena. Přejeme hodně zdraví a pohody do dalších let.

Ing. Hanuš Hrabánek

Muž, jenž svůj celý život spojil s technikou, ekonomikou a automobilovým průmyslem, ať už to bylo na pozici dělníka, technika, nebo ředitele. Byl jmenován soudním znalcem ve čtyřech oborech strojírenství, byl jmenován členem Poradního sboru ministra spravedlnosti ČR pro znalecké otázky, byl ředitelem automobilového závodu Kvasiny a později výrobním ředitelem Generálního ředitelství Československých automobilových závodů. To vše je spojeno se jménem Ing. Hanuš Hrabánek.

Hanuš Hrabánek po absolvování základní školy nastoupil v roce 1958 na Gymnázium Dr. J. Pekaře, které se však v té době jmenovalo Střední všeobecně vzdělávací škola v Mladé Boleslavi. Nutno podotknout, že na danou dobu vzpomíná opravdu rád. V hlavě mu utkvěl nejen profesor Pařík, který rád řešil kázeňské tresty po svém - ručně a stručně. Nemůže zapomenout na ředitele školy, profesora Jaroslava Kováře a třídního profesora Jiřího Henycha. Dále vzpomíná na profesora Vozábu, jenž byl toho názoru, že: „Studenti tu jsou od toho, aby prznili český jazyk.“

Vzpomíná i na profesora Januse, v jehož školním orchestru hrál na bicí a později na violu. Dalším oblíbeným profesorem byl Petr Čech, kterého se marně snažili přelstít při běhu na 5 km tím, že se schovávali za školní vodárnu. Přes různé „klukoviny“ však nikdy nezapomněl na důležitost vzdělání pro svůj život. Na gymnáziu maturoval pak v roce 1962.

Studium na Gymnáziu Dr. Josefa Pekaře je u Hrabánků tak trochu rodinná tradice, vždyť tuto školu /tehdy Reálné gymnázium/ navštěvovala také maminka pana Hrabánka, jeho bratr, syn a nyní zde studuje i jeho vnučka Natálie.

Směr jeho dalšího studia ovlivnila výhra v celostátním kole soutěže Technické tvořivosti mládeže, když se svým spolužákem Mirko Baumem vytvořili školní pomůcku - řez motorem Škoda Tudor, prototyp motokáry a funkční model vznášedla AVRO. Také nemohl porušit rodinnou tradici, neboť jeho otec, Karel Hrabánek, celých 40let pracoval v mladoboleslavské automobilce, kdy v roce 1966 odešel do důchodu z pozice výrobního náměstka podnikového ředitele a kdy za náběh vozu Škoda 1000 MB mu prezident republiky propůjčil Řád práce.

Zahájil studium na strojínské fakultě ČVUT v Praze, kde ještě v prvním ročníku vykonal zkoušky ze všech předmětů v řádném termínu s prospěchem „velmi dobře“, avšak zkoušku z matematiky nezvládl. Odešel tedy v roce 1963 studovat Střední průmyslovou školu v Kutné Hoře, kde v roce 1965 úspěšně složil maturitní zkoušku s technickým zaměřením.

Do praxe nastoupil jako automechanik - zkušební řidič do Vývoje Automobilových závodů MB, kde se v průběhu následujících pěti let vyučil strojním zámečníkem a automechanikem. Jako soutěžní jezdec se úspěšně zúčastnil řady automobilových soutěží a závodů do vrchu. Již ve svých 25 letech dosáhl druhé nejvyšší kvalifikační třídy v oboru automechanik. To vše ho opět motivovalo k dálkovému studiu na Vysoké škole strojínské a textilní v Liberci, kde studia zakončil státní zkouškou, kdy ze všech státnicových předmětů i obhajoby diplomové práce obdržel hodnocení „výborně“ a jako nejlepší student byl požádán, aby na slavnostní promoci, jménem všech studentů, poděkoval rektorovi, děkanům i celému profesorskému sboru vysoké školy. V roce 1973 byl promován strojním inženýrem.

Cílevědomost, píle a znalosti mu přinesly novou výzvu - pozici vedoucího zkušebny, montáže a laboratoří ve Vývoji AZNP M.B. Období následujících 8 let sám popisuje jako jedno z nejkrásnějších období svého života.

V roce 1981 se stal ředitelem automobilových závodů v Kvasinách s úkolem zajistit náběh nového sportovního vozu Škoda Garde, což úspěšně zvládnul, včetně jeho následné modernizace, modelu Škoda Rapid. Zároveň nastoupil na postgraduální studium Řízení výrobně–hospodářských jednotek a podniků v průmyslu na Vysoké škole ekonomické v Praze. Po jeho ukončení absolvoval postgraduální studium na Ústavu soudního inženýrství při VUT Brno. Snaha o udržení výroby sportovních vozů v Kvasinách pro něj byla obrovskou výzvou. Odmítnul přesun výroby těchto vozidel do Bratislavských automobilových závodů, což dostal příkazem z vyšších míst. Štěstí pro něj bylo to, že výše nadřizené orgány posléze pochopily nesmyslnost svého původního rozhodnutí a toto revokovaly. O úspěšnosti jeho působení svědčí obrovský zájem o auta vyrobená právě v Kvasinách a jeho následné povýšení na post výrobního ředitele Generálního ředitelství Československých automobilových závodů.

Po roce 1990, na základě konkurzních řízení, vykonával funkci ředitele Stavokonstrukce Praha Uhřetěves, kdy se podílel na dostavbě Atomové elektrárny Temelín, dále stavěl Křížkovy pavilony na pražském Výstavišti, spolu s francouzskou firmou zhotovil fasádní plášť hotelu Atrium (Hilton) v Praze a podílel se na výstavbě interiéru stanic metra na trase B. Byl pracovníkem generálního zastoupení automobilky Mercedes Benz v ČR, ředitelem firmy Blaimer International s.r.o. Bělá pod Bezdězem a 10let působil jako reprezentant německo-amerického společného podniku-firmy PROFIL GmbH a CoKG Friedrichsdorf pro Českou a Slovenskou republiku.

Dnes je osobou samostatně výdělečně činnou a působí jako soudní znalec v oborech:

- ekonomika – odvětví ceny a odhady motorových vozidel
- autoopravářství – posuzování technického stavu motorových vozidel
- doprava – doprava silniční a městská, technické příčiny dopravních
- nehod
- ekonomika – odvětví ceny a odhady strojů a zařízení ve všeobecném
- strojírenství.

V roce 2013 byl přijat Huebnerovým vydavatelstvím do publikace „Who is..“, která je životopisnou encyklopedií předních osobností politického, kulturního a hospodářského života v ČR.

Mezi své koníčky počítá automobilizmus, práci soudního znalce, manuální práci v dílně, kde se pečlivě stará o své dva motocyklové veterány, sportovní střelbu, kterou provozuje se svým synem a poslech vážné hudby.

Za největší životní úspěch však nepovažuje svoji pracovní kariéru, ale dva vzdělané a úspěšné syny – strojní inženýry, které se jim s manželkou, i přes obrovské časové vytížení, podařilo vychovat v duchu rodinné tradice. I oni spojili svůj život s automobily a strojírenstvím.

Životním krédem pana Hanuše Hrabánka se stala věta: „Chtít, znamená moci!“

*Markéta Pluhařová, Eva Šťastná, Nikola Tomíčková,
Anna Kolmanová, TerezieKerdová, Pavel Janeba, 8.0*

Jiří Filip

Jiří Filip je veřejnosti znám díky svým článkům o historii a především díky pozici koordinátora tiskové a publikační činnosti v Československé obci legionářské. Od září roku 2015 byl povýšen do pozice tajemníka ČsOL. Mezi jeho povinnosti patří propagace ČsOL, spolupráce s Ministerstvem obrany, zajišťování pořádání pietních akcí, cest do zahraničí, jednání a hlasování v Obci či vydávání pamětí. Zároveň pod něj spadají všechny jednoty a redakce čtvrtletníku Legionářský směr, kterého se srpnu 2015 vydalo 5500 výtisků.

Jiří Filip se narodil 9. 4. 1986 v Mladé Boleslavi. Gymnázium Dr. Josefa Pekaře absolvoval v roce 2005. Od té doby je v jednom kole.

Na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy v Praze započal studia politologie a historie, studia zatím nedokončil. Později se pro svou lásku k historii stal správcem muzejních sbírek v Bělé pod Bezdězem. Začal se hlouběji zajímat o regionální historii Mladoboleslavska a tento zájem později roku 2002 přenesl do publikační, přednáškové a výstavní činnosti. Svými články přispíval například do Boleslavského deníku či měsíčníku Boleslavan.

V říjnu roku 2011 spolu s kolegou Janem Juřenou dostal nápad na obnovení vlastivědného sborníku Mladoboleslavska – Boleslavica. Sborník založil v roce 1969 tehdejší ředitel Okresního archivu PhDr. Karel Herčík, který letos oslaví 80 let. Toho roku vydal první Boleslavicu 68. Kvůli politickým, finančním a organizačním problémům se sborník nedočkal pravidelného vydávání. Celkově do roku 2012 vyšlo jen pět vydání. 13. prosince 2012 společně s Muzeem Mladoboleslavska a Státním okresním archivem v Mladé Boleslavi Jiří Filip a Jan Juřena vydali Boleslavicu 12. Dodnes se Jiří Filip na vydávání podílí a sborník vychází každoročně.

Jiří Filip je neodmyslitelně spjat s mladoboleslavskou jednotou Československé obce legionářské, v níž začal roku 2012 pracovat jako místopředseda. Zabýval se pořádáním pietních akcí, přednáškovou i výstavní činností. K Jednotě Mladá Boleslav pronikl přes svůj zájem o divadlo. Od sedmé třídy navštěvoval divadelní kroužek Petra Matouška a divadlo si jej

získalo natolik, že se roku 1999 stal členem amatérského hereckého spolku Divadlo na dlani, který momentálně sídlí v Domě kultury. Jiří Filip je stále považován za jeho aktivního člena, přestože vzhledem ke své pracovní vytíženosti nezačíná nastudovávat nové role. Stále ho však můžeme vidět např. v představení Pít, či nepít, Šílená lokomotiva, Muži ve zbrani, Tam na své pouti pozdravujte zemi či v televizním seriálu Máchovi v patách. Jiřího Filipa můžete v kostýmu Karla Hynka Máchy potkat v jarních měsících na procházkách po krásách českých s bělskými turisty ve spolupráci s MKZ Bělá pod Bezdězem a MKZ Doksy.

S Mladou Boleslaví je Jiří Filip spojen i politicky – je kandidátem Strany Zelených.

1. února 2014 získal Jiří Filip pozici koordinátora tiskové a publikační činnosti v Československé obci legionářské. V září roku 2015 byl povýšen do pozice tajemníka ČsOL. Mezi jeho povinnosti patří propagace ČsOL, spolupráce s Ministerstvem obrany, zajišťování pořádání pietních akcí, cest do zahraničí, jednání a hlasování v Obci či vydávání pamětí. Zároveň pod něj spadají všechny jednoty a redakce čtvrtletníku Legionářský směr, kterého se srpnu 2015 vydalo 5500 výtisků.

Za největší úspěch ČsOL považuje projekt Legie 100 trvající od r. 2014 do r. 2020. Hlavní atrakcí je tzv. Legiovlak – věrná replika vojenského vlaku, s nímž si českoslovenští legionáři v letech 1918–1920 razili cestu po Transsibiřské magistrále do Vladivostoku. Výstava sestává z 11 zrekonstruovaných vozů, které ctí původní provedení. Výstava je pohyblivá, můžete ji tedy navštívit na mnoha místech celé České republiky. Legiovlak slouží jako připomínka 1. světové války, činnosti československých legionářů v zahraničí a jejich návratu domů. Vstup do expozice je zdarma a navíc po ní provází bratři ČsOL, kteří ve vlaku po dobu výstavy i bydlí.

„Legiovlak pomáhá veřejnosti a především mládeži obnovovat povědomí o československých legiích a jejich zásluhách na vzniku samostatného československého státu.“ (www.legiovlak.cz)

Více se o ČsOL můžete dozvědět na stránkách www.legie100.com, kde lze například zjistit, zda nemáte mezi předky legionáře.

Zorba Lunix, Vojtěch Hýbl – 1.C

Martina Marková

Pětinasobná mistryně ČR v latinskoamerických tancích ve všech věkových kategoriích, finalistka Blackpool dance festival do 16 let, top 10 Blackpool dance festival do 21 let, vicemistryně Polska v profesionálech, top 25 v UK v profesionálech, finalistka světového poháru v Paříži.

Dosáhla též mezinárodní třídy v obou disciplínách. Nyní je nejmladší držitelkou mezinárodní porotcové a trenérské licence v obou disciplínách. To vše je Martina Marková.

Už od dětství byla tanečnicí na plný úvazek, a jak sama říká, nebyl to žádný med: „Jako malá jsem trénovala v podstatě pořád. Ve škole jsem měla individuální studijní plán, aby mě od náviku vazeb nic nerušilo. V patnácti letech jsem dokonce trénovala se soukromým koučem v Rusku, kde jsem pochopila, proč jsou ruští sportovci tak úspěšní. Mají pořádnou disciplínu. Trenéry nezajímají výmluvy, jen výsledky.“ Takový režim občas nesnesou ani ty nejsilnější povahy: „Neměla jsem žádný osobní život, čas na nějaké přátele, žádné zážitky. Proto jsem po maturitě s tancem chtěla skončit a všechno rychle dohnat,“ svěfuje se.

Stačily ale pouhé dva měsíce a přišel stesk: „Uvědomila jsem si, že každá chvíle bez tréninku je jen ztráta času, protože zatímco já si užívám, soupeři pilují techniku. V životě jsem vždycky měla nějaké cíle. Ty jsou tím nejdůležitějším, pokud chcete něčeho dosáhnout. Mají vliv na všechny vaše činnosti a vyvíjí tlak k tomu, abyste o něco usilovali.“ A tak bylo na čase najít nového tanečního partnera. Tenkrát dostala nabídku až z Polska, kde tehdy jako nejmladší mistryně republiky protancovala dva roky. A každodenní práce přinesla své ovoce: „Tenkrát mi bylo devatenáct a my jsme dosáhli na přední místa v polských profesionálech. To považuji za svůj největší úspěch, protože většina z nich se umísťovala na nejlepších příčkách ve světě.“ Následovaly další pobyty v zahraničí, nové úspěchy, ale i pády.

Mít partnery ze zahraničí se v určitých věcech prostě nevyplácí: „Po rozchodu s partnerem jsem vždy ztratila všechno, co jsme spolu vybudovali. Taneční zakázky, pozici, ale i kariéru. Takže jsem musela začínat zase od nuly. Občas jsem byla opravdu zoufalá a zkoušela jsem najít nějaké jiné zaměstnání, ale do té doby jsem jen tancovala, takže o nějakých vědomostech mimo tento obor nemohla být řeč. Jednu dobu jsem navrhovala soupeřkám a svěřenkyním šaty, hrála jsem v polském seriálu, a dokonce jsem hledala i jinou sportovní disciplínu. Potom jsem absolvovala zkoušky a získala certifikáty na tlumočnici a pracovala pro Volvo. Bydlet každou chvíli v jiné části světa je občas i výhoda. Nakonec jsem se ale vrátila zpět k tanci,“ dokončuje

umělkyně. Své útočiště našla právě ve svém rodišti, kde navázala spolupráci s Jindrou Hesem a společně povedou příští rok v Mladé Boleslavi i taneční. Novinkou je založení nové značky Bodyhunters, která by jednou mohla udělat díru do světa.

A jak se vůbec z malé Martiny stala tanečnice?

Jako malí jsme s bratrem měli hodně zájmů. Od flétny přes piáno až k různým sportům. Ale pravdou je, že nejvíce jsem obdivovala box. K tanci jsem se vlastně dostala úplně náhodou. Chtěla jsem se přihlásit na sportovní gymnastiku, ale smaminkou jsme vešly do jiných dveří, a tak jsem se zúčastnila taneční lekce. A chudák bratr šel zrovna s námi, tak ho hned zapsali jako partnera.

Tak tedy vznikl jeden z nejúspěšnějších párů u nás. Je podle Vás výhoda tancovat se členem rodiny?

Určitě ano! Trénovat takřka bez přestávky nejde s každým. Právě na tom ztroskotala kariéra mého bratra. Mě jako své sestře mohl říci cokoliv, ale partnerkám z ciziny nadávat nemohl. Ty si sbalily kufry a už je víckrát neviděl. Má to ale i své pozitivum. Místo pilování tanečních kroků vystudoval vysokou školu se stipendiem, získal červený diplom a teď pracuje ve vývojovém centru Škoda. Často se mě lidé ptají, jak je možné, že s ním dokážu předvést tak romantickou rumbu. Já v něm v tu chvíli nevidím bratra. Je to stejné, jako když má herec políbit starší ženu. Nicméně naše vášeň na parketě zřejmě musela vypadat opravdově, protože několikrát nás pořadatelé zavedli k šatně s cedulkou: manželé Markovi.

Co máte radši: standard, nebo latinu?

Standard je pro mě pravý tanec, protože vyžaduje vznešené pohyby a je po vizuální stránce překrásný. Sama se ale věnuji spíše divočejší latině.

Poslední dobou jsme Vás mohli poměrně často vidat i v soutěži StarDance. Jak probíhaly přípravy a jak hodnotíte výkony Marka Taclíka?

Na přípravu před soutěží jsme měli dva měsíce. Za tak krátkou dobu nemá úplný laik šanci naučit se tancovat jako profesionál. Reálně to vidím tak, že za takovou dobu je možné si připravit maximálně dvě vazby. S Markem to bylo složitější, protože je dost žádaný herec, a tak jsme se zrovna často nevidali. Je ale určitě snaživý a pilný student. Soutěž probíhá tak, že jsme 3 dny cvičili ve studiu naše vazby a na generálních zkouškách pak celý pořad. Pokaždé někdo z nás i vypadl. Samozřejmě jen v rámci nácviku. Pocit nervozity z kamer při opravdovém přenosu tedy nebyl nakonec takový.

Co plánujete do budoucna, chtěla byste založit rodinu?

Ano, ráda bych, jen ještě není správný čas. Nejdříve chci ještě něčeho dosáhnout. Poslední rok a půl mám konečně více času sama pro sebe, takže bych si našla čas i na přítele. Zatím se ale snažím, aby tu po mě zůstalo i něco jiného než jen děti.

Na závěr ještě motto Martiny: „TO NEJDŮLEŽITĚJŠÍ JE PŘESNĚ SI STANOVIT CÍL“

Krystýna Žáková – 3.A

Seznam autorů:

Danišovič Gregor	Gymnázium Pezinok
Gottvaldová Klára	2.A
Hýbl Vojtěch	1.C
Janeba Pavel	8.O
Kallup Bruno	5.O
Kavanová Kateřina	3.O
Kerdová Terezie	8.O
Kolmanová Anna	8.O
Koulová Zuzana	3.B
Kováčová Katarína	Gymnázium Pezinok
Krajíčková Andrea	2.A
Kulichová Veronika	2.A
Lengyelová Patricie	4.B
Lunix Zorba	1.C
Monsberger Martin Maroš	Gymnázium Pezinok
Novák Jakub	2.A
Pluhařová Markéta	8.O
Pražák Matouš	2.A
Riedl Jakub	2.C
Šimkovič Patrik	Gymnázium Pezinok
Škodová Michaela	3.B
Šlechta Dominik	4.C
Šťastná Eva	8.O
Táborská Tereza	4.C
Tomíčková Nikola	8.O
Toužimský Ondřej	4.A
Trgiňová Petronela	Gymnázium Pezinok
Vu Quynh Anh	4.A
Žáková Kristýna	3.A

Seznam ilustrátorů

Buchtová Alena	2.A
Gottvaldová Klára	2.A
Hýbl Vojtěch	1.C
Kalíková Zuzana	5.O
Kallup Bruno	5.O
Kaska Matěj	3.O
Králová Eliška	1.C
Maříková Magdaléna	2.O
Najmanová Adéla	2.A
Nigrínová Tereza	2.A
Opltová Michaela	1.C
Počubayová E.	Gymnázium Pezinok
Řeháková Kateřina	1.B
Sitař Ivan	1.B
Šlambor Jakub	4.O
Zuzáková Adéla	1.C

Studentská tvorba

Almanach mladé tvorby

13. ročník

Ilustrace:

studenti výtvarného oddělení Petra Hoška a Jarmily Novákové

Vydalo:

Gymnázium Dr. Josefa Pekaře v Mladé Boleslavi,

předmětová komise českého jazyka

Tento almanach vznikl s přispěním Společnosti přátel Gymnázia Dr. J. Pekaře